

Häromdagen besökte flera jesuitpatrar en utställning som heter Osynlig. Man ledsagas av en blind guide genom några helt mörkklagda rum. När man inte ser måste man koncentrera sig på de andra sinnen: att känna med händerna, att höra, att lukta och att smaka. Våra intryck från utställningen låter oss bättre förstå hur den blinde mannen i dagens evangelium måste ha uppfattat verkligheten. Utan synen fattas en väsentlig del av en korrekt förståelse av vår omvärld, av vår situation.

Såsom ofta i Johannesevangeliet är Jesu handlingar inte mirakel och under utan tecken; ett skeende som visar hän till en djupare symbolisk betydelse. Visserligen beskrivs utförligt diskussionerna, hur folk om och om igen bombarderar den blindfödde med frågor: ”Hur fick du synen? Vad hände? Vad gjorde han? Varför gjorde han det på en sabbat?” Yttre fakta, alltså, inte hela verkligheten. Men det viktiga är ju budskapet. Det framkommer vid slutet, när fariséer ironiskt frågar: ”Är kanske vi också blinda?”

Denna fråga ställs på allvar till oss. Är vi andligt blinda? Håller vi oss bara till ytan, till det som kan mätas, fotograferas och naturvetenskapligt beskrivas? Eller ser vi verkligheten med trons ögon, i Kristi ljus? ”Jag är världens ljus”, säger Jesus. Nu då vårsolen lyser över Stockholm upptäcker vi mycket mer av stadens och naturens skönhet, än när vi traskar genom novembermörker och snöregn. Solljuset är en liknelse för vår kristna världsuppfattning: vi får se allt med Guds ögon, i Kristi ljus. Det är det enda rätta sättet att se och förstå.

För vi är döpta. Vi har tvättats i dopets bad och blivit infogade i Kristi kropp. Det syftar också berättelsen på: dammen där den blinde ska tvätta sig för att kunna se heter Siloa, som betyder ”den utsände”. Två gånger i texten säger Jesus att han är den utsände, den som Fadern sände till oss, vår Frälsare Jesus Kristus, världens ljus. Följer vi honom, ser vi med trons klara ögon.

Den blindfödde som botades är också ett föredöme genom sina ärliga och tappra ställningstaganden. Han är inte feg som hans föräldrar. Han säger sanningen, även om den inte är politiskt korrekt för fariséerna. Därmed måste han acceptera konsekvenserna: att bli utfrusen och utesluten ur gemenskapen.

Den stora frågan är för oss: vågar vi vara Kristi vänner? Ska vi följa honom och hans sätt att tänka och handla? Står vi för vår övertygelse, även om vi måste simma mot strömmen?